

2012/6
červen

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

POUTNÍK

Obsah čísla 6/2012

<u>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: Červnová očekávání</u>	<u>1</u>
<u>Blahopřání</u>	<u>2</u>
<u>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: Strach a strašení</u>	<u>3</u>
<u>Eva Švecová: Strach</u>	<u>7</u>
<u>Bc. Daniel Novotný: Uzavřené oddělení</u>	<u>13</u>
<u>Názory univerzitního učitele Ondřeje Hausenblase</u>	<u>16</u>
<u>J.A.Komenský: Jak nejlépe zkazíte své dítě!</u>	<u>17</u>
<u>Jana Vojtusová: Hra s ďáblem</u>	<u>18</u>
<u>Bc. Daniel Novotný: Chrám spadlý z nebe</u>	<u>20</u>

ČERVNOVÁ OČEKÁVÁNÍ

Od měsíce června se všeobecně mnoho očekává: krásné slunečné počasí, úroda ovoce a ranné zeleniny, přípravy na prázdniny a dovolené a pro nás ovšem také Květinové slavnosti a společné výlety. Víme však, že to všechno jsou dary a nejsou jen tak samozřejmé. Co se týká počasí, nemusí být vždy dle našeho přání a že neplatí „poručíme větru, dešti“ víme dávno a že se počasí chová nějak stále víc podivně a někdy skoro nevyzpytatelně, si začínají uvědomovat i ti, kteří ještě nedávno tvrdili, že se naprosto nic neděje a vždycky tak bylo. Pokud jde o dovolené, ne každý ji může mít a už vůbec ne vždy dle svých představ a tak snad jen naše unitářské akce budou záležet na nás.

V červnu jich plánujeme hned několik. Tak nejprve tentokrát netradičně pojaté OTVÍRÁNÍ STUDÁNEK. Místo pěší túry či vycházky k nepříliš vzdálené studánce v okolí Brna se vydáme na Vysočinu ke Studánce Anny Pammrové, což bude představovat dopravu auty a návštěvu míst důvěrně známých především ses. Dr. Miladě Škárové, která nás provede místy svého dětství a srdce a krajinou vzniku podivuhodného díla spisovatelky v současnosti teprve objevované a stěží doceněné. Také však krajem Havlova, kde částečně prožil dětství Václav Havel.

15. června připravujeme opět po delší době autorské čtení PEGÁSEK, tentokrát s převažujícím motivem „KLADY A ZÁPORY NAŠÍ DOBY“, téma, na něž byly zaměřeny některé páteční promluvy a také nedávná středěční diskuse. Texty uveřejníme v letním čísle Poutníka.

Poslední pátek v červnu, tj. 29.6. od 17. hod., na Staňkově 18a pořádáme KVĚTINOVOU SLAVNOST, na níž vystoupí členové známého souboru MUSICA SÁDHÁNA. Letošní květinová slavnost bude věnována devadesátému výročí založení Společnosti Svobodného bratrství, která dala vzniknout naší NSČU.

Přineste si květinu do společné vázy a pozvěte také své přátele, abychom si květinovým obřadem zdůraznili význam pro náš svět tolik důležité myšlenky jednoty v různosti.

S přáním krásného prožití měsíce června

Jarmila

*****

BLAHOPŘÁNÍ

všem členům i přátelům Brněnské obce unitářů, kteří se
narodili v červnu

VŠE NEJLEPŠÍ!

- 7.6.** Ludmila Šebestová
- 10.6.** Dr. Eva Silvová
- 13.6.** Miloš Horký
Josef Vařecha
- 17.6.** Eliška Plotěná
Rev. Mgr. Jarmila Plotěná
Kazimír Češka

*****

STRACH A STRAŠENÍ

Nedostatek strachu může být životu nebezpečné u duchovní Cestou nechráněného ega. Jedinec podcení nebezpečí a může přijít k úrazu.

Na druhé straně ale život naplněný strachem je neštěstí a nemůže být příliš tvůrčí.

Oprávněný strach do jisté míry chrání, pomáhá předcházet neštěstí.

Neopodstatněný strach je už sám o sobě chorobou (do jisté míry).

Zbytečný strach je velikou překážkou v životě a zavinil už mnoho neštěstí.

Za strachem nikdy není skutečná láska. Láska a strach se vylučují, neboť strach je ochranou, obranou i útočnou funkcí ega. (Byl dán egu, aby přežilo, aby se mohlo chránit).

Láska (ta velká – čili AGAPNÉ) je funkcí ducha, je jeho podstatou, je jiskrou lásky nejvyšší čili Boží láskou se duch projevuje, ona je jeho viditelnou i neviditelnou stopou.

Strach se odehrává v oddělenosti, láska v jednotě, v propojenosti. Ve strachu jsme sami, v lásce se všemi. Duchovní cesta je stav postupného růstu od strachu k lásce, cílem je nestrachování se vědomě věčné světelné duše (jak věřili Indové).

STRACH A ÚZKOST

„Úzkost neútočí na utváření představy, ale především na vůli. Strach je pocit, úzkost je afekt (podobně jako vztek). V úzkosti již vůle není řízena, člověk již není pánem svých činů, začne se chvět nebo strne. Člověk ve strachu nejedná možná vždy správně, ale přece přiměřeně situaci, neboť je smysluplné jít nebezpečí z cesty,

nebo se bránit. Pokud úzkostí strnu nebo začnu se chvět, žádné nebezpečí se nezmenší,“ jak píše Johannes W. Schneider v knize O smyslu a důležitosti životních krizí, 2005 s. 131

V úzkosti není člověk přístupný argumentům.

FOBIE je úzkost soustředěná na určitou životní oblast. Např.:

Agorafobie – úzkost z otevřených velkých prostranství (náměstí, hal,..). Člověk postižený agorafobií zpravidla nic strašlivého na otevřených prostranstvích nezažil, ale je-li nucen přejít náměstí, začne se potit, třást nebo je mu mdlo.

Klaustrofobie – úzkost z uzavřených prostor (výťah apod.) Fobie může člověka velmi tísnit, ale přináší výhodu, že energie úzkosti je vázána na určité téma a tím se ostatnímu duševnímu životu odlehčí. Tamtéž s. 132-3

Stihomam – přesvědčení, že je osoba pronásledována, pomlouvána, usilováno jí o život...

Úzkost se tedy buď na něco konkrétního naváže, napojí nebo má člověk tendenci ji přehlušovat věčnou zaměstnaností či hlukem, protože úzkost vystoupí teprve tehdy, když je ticho. Jiná možnost, jak vlastní úzkost přehlušit, je nalézt si obětního beránka. Na toho můžeme útočit a tato aktivita nám dává pocit vlastní síly. Obětní beránek může být jednotlivec nebo celá skupina, třeba národnostní nebo náboženská menšina. V říši římských císařů to byli často křesťané, po dlouhá staletí evropských dějin Židé nebo kacíři.

Aby se přehlušila úzkost, volí se často cesta překompenzování – kdo je slabý, hraje rád silného. Panovačné vystupování je však výraz nejistoty a strop nad propastí vlastní úzkosti, nacházející se pod tímto vystupováním, je tenký. Člověk je odkázán na neustálé potvrzování si své síly, jinak hrozí prolomení stropu.

„Abychom si poradili s vlastní úzkostí, často se doporučuje proměnit ji v konkrétní strach. Avšak konkretizováním úzkost jako životní postoj zůstává. Abychom lépe pochopili úzkost v dospělém věku, doporučuje se sledovat její vývojové stupně v dětství.“ Tamtéž s. 132-4

VÝVOJOVÉ STUPNĚ ÚZKOSTI

1. – 8. měsíc života – od prvních měsíců života se dítě brání doj-
mům, které jsou příliš silné či překvapivé, ale ještě neukazuje
vlastní úzkost. Je otevřené vůči každému člověku.

Od 8. měsíce života – se začíná od cizích lidí odvracet, dokonce
poplává nebo křičí se zřetelným výrazem úzkosti ve tváři. Lidov-
vě se říká, že se dítě „stydí cizích“. Úzkost 8.měsíce se objevuje, i
když dítě nebylo zklamáno a odezní před dovršením jednoho roku
života.

1. rok života – Dítě se vůči cizímu člověku vymezuje, ale buduje
si důvěru k několika málo blízkým lidem. Uzemňuje svoji původní
otevřenost a plně se zabydluje v rodině. (Erik H. Erikson: Dětsví a
společnost, Praha, 2002). Je to důležité období, kritizuje-li později
své rodiče, je vztah navázaný v této ranné době dětství často tím,
co přesto drží rodinu pohromadě. Dávají-li rodiče se zastoupit
v ranném dětství, dávají v sázku pozdější důvěru a vztah dítěte.

Druhá půle 1. roku života – tehdy se nebuduje jen vztah ke kon-
krétním lidem, ale schopnost osobní důvěry vůbec – pradůvěra.
Výchova zklamáním v této části dětství, je zcestná. Dítě potřebuje
stálé potvrzování, že je milováno a že v tomto světě lze žít jako
člověk. To dělají pohádky – tragika do pohádky nepatří, nýbrž do
pověsti a ta má místo v jiném vývojovém stadiu člověka. V pohád-
kách dítě překonává úzkost, toho temného protihráče důvěry.
V pohádkách vítězí vždy světlá strana. Pohádky na kazetách
nemohou dát to, co dává přítomnost člověka. Dítě prožívá v ději
pohádky, že moc zla nemá poslední slovo. Dítě nemůže být samo,
nemůže to ani dospělý, potřebuje svůj svět, aby byl sebou.

V 6 letech života – prožívá dítě druhou fází úzkosti. Je to úzkost,
že je nebereme dost vážně. Nejspíše si rodiče všimnou přibývání
nočních můr, začnou dítěti naslouchat. Dítě opouští rodinný svět a
jde do „velkého světa“ (škola). Noční můry jsou úzkost z rozlouče-
ní. Opouští ranné dětství a chce (i se bojí) poznat nové věci. Naš-
lo-li dítě v novém úseku života jistotu, začíná si hrát se strachem –

k tomu se nabízejí strašidelné příběhy, zkoušky odvahy,... Maxim Gorkij ve svých vzpomínkách z mládí píše: jak si lehali pod vlak a nechali jej nad sebou přejet – bylo to předem rozmyšleno, rozva-ha, zváženo nebezpečí.... s. 137–141. Tak člověk zakusí sama sebe tím, že si ve světě ví rady. Není tím malým darebou, co leží mezi kolejemi, ale roste do nekonečna.

V mladém věku – uvolňují se vazby z dětství. Je zpochybňována rodina i škola a uzavíráme osobní přátelství. Poznáváme zákony, dle kterých je vybudován svět, určujeme si cíle jednání... Hájíme a učíme se formulovat svůj názor. Úzkost z rozloučení probouzí potře-bu pevně se držet starého, nebo se ukrýt pod ochranou fasá-dou, nebo si nějakým jiným falešným způsobem zjednat sebepo-tvrzení. Mladistvý je tím, kým se chce stát.
Poprvé se objevuje motiv, který je určující v úzkosti ze smrti.

Teprve až kdo cítí blížící se smrt, ví, co ona je. Kdo říká, že má strach z umírání, ale žádnou úzkost ze smrti, ten nevěří na po-smrtný život a je ještě daleko od PRAHU ŽIVOTA A SMRTI.

Muž, který se bál usnout, že ve spánku zemře, ví víc. Proč je u něho silnější strach ze smrti než z umírání?

Pro lidi dřívějších století a tisíciletí bylo samozřejmostí, že po smrti existuje **boží soud**. Byly zváženy a vzájemně poměřovány dobré a zlé skutky. Úzkost ze smrti nevymizela ani s ateismem ani s vírou v reinkarnaci, ani s vírou v dobrého Boha.

Často se lidé vyhýbají styku se zemřelými, ale oni jsou víc než jindy sami sebou. Bojíme se jejich ticha? Není úzkost ze smrti možná úzkostí ze sebe samého?

Cítí-li člověk při plném vědomí zásah blížící se smrti, ví, že se neponoří do prázdnoty, nýbrž je očekáván na druhé straně prahu.

Lze se na toto velké odpoutání a setkání připravit. Lze se pozvolna odpoutávat, lze přistupovat k neznámu se zvědavostí a důvěrou. Lze očekávat změnu a překvapení.

DŮVĚRA – překonává strach a úzkost ze smrti i ze života (s. 147)

ODVAHA - nechat vše za sebou, odvaha vše opustit, odhodit nepotřebné. Odvaha k člověku ve mně je, co nás vede přes propasti strachů a úzkosti. (s. 153-4)

Z knihy J. W. Schneidera: O smyslu a důležitosti životních krizí
vybrala Jarmila Plotěná

Eva Švecová

STRACH

Strach má velké oči, ale také mnoho podob.

Strachem nazýváme povšechně i to, co by se dalo nazvat spíše stresem, vyvolaným nejistotou, nedůvěrou sama v sebe, nedůvěrou v Boží prozřetelnost.

Stresu lze částečně předejít lepší připraveností na danou situaci, cvikem i opakováním, záměrným procházením nám nemilých situací, kdy se můžeme trošku tak zvaně ostřílet.

Nedůvěra v Boží prozřetelnost může být postupně posilována pečlivým zkoumáním situací, které se nám jeví jako naprosto nepříznivé, nedokonalé nebo dokonce nespravedlivé. Jsme-li zcela upřímní a znalí podrobností, které však jen velmi těžko mnohdy můžeme odhalit, můžeme poznávat, že se určité situace odehrály z Božího pohledu správně.

To je již otázka víry v Boha a není každému dána.

Nás však trápí strach z neurčitého, tajemného a hraje v tom také roli naše svědomí. Jak se s tímto druhem strachu vyrovnat?

Naše svědomí, nebo-li také tzv. instinkt nás nabádá k dobrému, poukazuje na naše nedobré skutky. Snažíme-li se toto naše svědomí umlčet, jednou, dvakrát, je naše harmonie narušena. A působí jako něco temného. Propast, nebezpečí, a to v nás vyvolává podvědomý, ale i vědomý strach.

Poučka mého tatínka - „nedělej nikdy nic špatného a nemusíš se ničeho bát“ - se mi zde jeví na pravém místě.

A domnívám se, že teprve soulad se zákony lásky, čili se zákony Bohem danými učiní člověka sebejistým ve správné míře, zbaveného strachu z nějakého „trestu Božího“. A což teprve, pochopí-li skutečnost o existenci duchovních bytostí, o smyslu života a nesmrtelnosti duše, o stále probíhajícím boji dobra a zla.

Porozuměl-li dobře, bude se vždy snažit, aby se rozhodl stát na straně dobra a lásky, protože ho to činí nesourodým se silami zla, které se ho nemohou zmocnit právě pro odlišné vibrace.

Lidé, mající nakročeno ke znovuzrození, to znamená spojení duší s duchem v ní sídlícím, dle řeči křesťanů usilují o Království Boží. Tutéž snahu po dokonalosti mají i buddhisté nebo členové některých východních náboženství a tento stav spojení duše s duchem (někde též mystická svatba) nazývají nirvána.

Život takových lidí má sám o sobě velké hodnoty a kvality, zejména pro stav duše z hlediska nekonečnosti, tedy o jejím vstupu do duchovní říše po odchodu z těla hmotného.

Navíc se však v Bibli dovídáme o různých prosbách i jejich naplněních. I dnes jsou určití lidé schopni tuto skutečnost dosvědčit, ať se to týká prosby o požehnání nebo ochrany.

Tak například talíř s pokrmem, který hodláme snísti, má nad sebou ve většině případů něco jako tmavý poklop, to je vyzařování pokrmu. Pokrm je zasažen negací, hmotnou, i negativními částicemi duchovními, ať již cestou přirozenou nebo záměrnou a má proto vyzařování tmavé.

Prosbou o požehnání pokrmu, je-li tato vznesena láskyplně, procítěně a s důvěrou, se pokrm pročistí a vyzařování má pak zcela jinou, jasnou barvu. Některé naše babičky se tak ještě dokázaly modlit před jídlem a zajišťovaly rodině přísun čisté, po všech stránkách nezávadné potravy. Tak, jako mnohé jiné věci, přešla časem tato prosba v rituální formálnost bez účasti citu, lásky a důvěry, čímž se také pročišťování nedostavovalo a později, v dnešní době, je nám takové počínání cizí, nezvyklé a řekněme to upřímně, je nám to k pohrdlivému úsměšku. K naší škodě, ovšem.

Tak je tomu i s prosbou o Boží ochranu. I já sama mohu do-
svědčit několika případy, kdy jsem došla k radostnému zjištění vy-
slyšené prosby.

Vybírám nejmarkantnější:

Přivedla jsem vážně nemocnou příbuznou mezi léčitele. Tehdy
jsem s poznáváním začínala a nerozlišovala různou úroveň léčitel-
ů, hlavně však jejich osobní přesvědčení. Když mi příbuzná ozná-
mila záměr léčitelů o velmi odvážném léčebném kroku, který by
chtěli vyzkoušet, pojala mne nedůvěra a obavy o příbuznou a pro-
tože jsem se cítila zodpovědná, vyslovila jsem k Bohu prosbu: Ne-
ní-li to dle Jeho vůle, nebo k jejímu prospěchu, nebo, je-li to spíše
ke škodě, aby byla před tímto krokem ochráněna. Více jsem již
nemohla v dané situaci udělat. Příbuzná mi oznámila, že zákrok
nemohli provést, a od léčitelů jsem se mnohem později dozvěděla
celou pravdu, že totiž byla obalena fialovým (duchovním) „vajíc-
kem“, které nemohli prorazit.

Závěrem bych však k tématu STRACH chtěla zdůraznit nutnost
vyvarovat se něčeho, co se vymyká radám, my říkáme příkázáním
Božím vyjádřeným v Desateru, a naopak snažit se aplikovat do ži-
ota rady Ježíše – milovat bližního svého jako sebe samého Boha
nadevše.

Tím se řadíme do blízkosti Zdroje veškerého Života a náš strach
z **neznáma a tajemna se přemění v jistotu ochrany a bezpečí.**

Vyslechla jsem nedávno přednášku na toto téma právě v Uni-
tárii. Proto jsem se rozhodla podělit se s vámi, milí čtenáři, o svém
vítězství nad strachem.

Začala jsem se bát asi od svých šesti let. To, když mě maminka
poslala do obývacího pokoje na druhém konci vilky pro jablka,
která byla rozložena na sekretáři k uležení. Nějak se mi nechtělo a
bylo mi úzko, ale musela jsem jít. Jakmile jsem v obýváku rozsví-
tila světlo, uviděla jsem na gauči sedět pána, smutně si podpíra-
jícího hlavu a přemýšlejícího. Velice jsem se ulekla, ale on se
hned ztratil.

Popadla jsem nejbližší jablka a pádila plna hrůzy do kuchyně. Ma-
minka mě poučila, že jsou i věci, které běžně nevidíme, tzv. du-

chovní. Že to mohl být duch nějakého popraveného, protože na kopci vedle vilky dříve stávala šibenice. Proto kopec nese jméno Šibeňák. Trochu mne uklidnilo, když kmotřenka, maminka kamarádka, potvrdila, že jako dítě také mívala vidění nebo jasnovidné sny, ale zůstávala jsem již obezřetná.

Nikdy jsem nechtěla zůstat večer sama doma.. Když rodiče chtěli někam odejít, tatínek musel snést z půdy starou šavli po dědečkovi, který ji používal, co by financ a pak teprve pod polštářem svíraje „meč“, jak jsem tomu předmětu říkala, jsem byla ochotna rodiče propustit. Byl to strach z něčeho neurčitého, ne z lidí.

Jako šestnáctiletá jsem například pracovala mimo městečko, kde jsme později bydleli. Pro nával práce mi často ujížděl poslední spoj. Já pak musela spát na stole v kanceláři. Byl tvrdý a bylo mi chladno. Proto jsem chodívala spát do vedlejší vesničky ke své pratetě, která spustila vždy pokřik, když jsem dorazila o půl jedné v noci. Prý tam řadí nějaký násilník. Mě však vůbec nenapadlo, aby se bála.

Asi ve dvaceti dvou letech jsem pracovala již u jiného zaměstnavatele, tentokrát na severní Moravě, jehož sídlo bylo na zámku. Tam na mne pocit nebezpečí a jakési hrůzy padl velmi silně. Bydlela jsem přímo v zámku v inspekčním pokoji. Tam mi bylo nejhůře. Dělal se mi až fyzicky nevolno, nemohla jsem jíst ani spát. Teprve nedávno jsem slyšela rozhlasovou relaci o tomto zámku a dověděla se, že přímo pod mým pokojíkem, umístěným na konci arkád, byla mučírna a katovna. Došlo mi, že to byla asi přítomnost špatných duchovních bytostí, které se tam mohly (dle informací, které jsem za celý život nasbírala) zdržovat.

Nejhůře jsem však pocítila strach, když jsem již měla velké děti, byla spokojeně zaměstnaná a dělala si dálkově školu. Tehdy jsem měla náhradní volno. Vracela jsem se s nákupem domů, v hlavě plán, jak si rychle připravím věci na oběd a chvíli se budu učit fyziku. Druhý den měla být totiž písemka. Vyběhnu po schodech a vidím otevřený byt. „Nu“, řekla jsem si: „Asi dcera si pro něco odskočila domů“. Navštěvovala blízké učiliště, a tak to bylo jediné vysvětlení. Proto jsem vešla a volám dceru. Nikdo se ne-

ozýval. Napadlo mě, že jsem snad vyrušila zloděje, tak jsem vykouvala, uzamkla byt a běžela do sousední budovy, kde pracoval známý. Vzal si kovovou tyč a šel se mnou do bytu. Nikdo však nikde nebyl. „Asi jste špatně zabouchla“, usoudil pán a odešel. Nikdy se to nestalo, nezdálo se mi to, ale jiné vysvětlení nebylo po ruce. Chvilí jsem se zdržela v kuchyni, a když jsem vyšla na chodbu, bylo opět dokořán otevřeno. To již bylo velmi divné. Znovu jsem vyběhla pro známého, znovu přišel, ale již se tvářil nedůvěřivě. Opět prohlídka celého bytu, pod postele, za závěsy, do skříní, opět nic. Pán odešel a měla jsem dojem, že si již myslel o mě něco podivného. Nyní jsem opravdu velice pečlivě uzamkla, a to na dva západky a vyzkoušela kliku. Vše drželo, jak má. Pozavírala jsem balkonové dveře, doufaje, že to byl snad nějaký milenec, který prchal z cizího bytu naším bytem. Člověk má všelijaké představy. Již jsem velmi rychle dokončila práci v kuchyni a s učebnicí fyziky v podpaží jsem odkráčela do ložnice, abych si na chvíli lehla a konečně se učila.

Když jsem se vysvlékla, ucítila jsem na holých nohách nějaký velmi studený proud vzduchu. Jakoby silný průvan. Pohlédnu k otevřeným dveřím pokoje, které těsně sousedily s dveřmi do bytu, a co nevidím. Ty se opět tiše, strašidelně samy otevíraly. Zůstala jsem doslova přimrazená k zemi. Nohy jsem nemohla od koberce odtrhnout. Bylo třeba zjistit, zda někdo za otevírajícími se dveřmi nestojí. Sebrala jsem veškerou odvahu, očekávaje vše možné, ale záhada se vyřešit musela. Odlepila jsem se od země a přiskočila ke dveřím, abych se podívala, zda za nimi nikdo nestojí a dveře neotvírá. Nikdo tam nebyl. Ani na chodbě ani na schodišti. To mě již zachvátila hrůza. Na spodní prádlo jsem naházela kabát a obula kozačky a běžela do učiliště pro dceru, ať jde se mnou domů, že tam jsou buď zloději nebo strašidla. Již se však nic nekonalo.

Od té doby jsem prožívala obrovskou úzkost, když jsem měla být sama doma a stále jsem se chodila dívat, zda se dveře neotvírají. V noci jsem se často probouzela, cítila jsem se jako paralyzovaná, nemohla jsem hnout ani rukou ani nohou a měla jsem stále pocit že se někdo na mě ode dveří dívá.

Brzy potom jsem začala chodit mezi léčitele a tázala se jich na tuto záležitost s dveřmi. Nikdo nemohl nic konkrétně říci, snad jen to, že nějaký duch mě tím přišel poprosit, abych se za něj modlila. Až když se konečně mezi léčiteli objevil jeden, který léčil duchovní cestou. Řekl mi něco o mé osobě a také mi zodpověděl otázku týkající se otevírání dveří. Učinil tak jednou větou: „Jak to žijete, prosím vás, že k vám mohou takoví duchové?“

Měl pravdu, cítila jsem to v nejhlubších základech. Tenkrát jsem nežila správně. Nemohla jsem unést tíhu života, která mi připadala neunesitelná a hledala nějakou posilu, k čemuž se naskytla příležitost.

Tato sladká „šikmá plocha“ mne však tak pevně držela, že jsem veškeré varovné signály, týkající se špatného životního stylu přehlížela a světsky uvažovala o všem jako o náhodě a nevysvětlitelné jsem ukládala do šuplíku – „lhostejnost, lehkomylnost“.

Když na mne mělo patřičný vliv duchovní poučování léčitele a studování literatury jím doporučené, pochopila jsem, jak jsem odvrácená od Boha.

Teprve sladění života s Pravdami mne oprostilo od veškerého strachu a získala jsem jistotu, že neupustím-li od této Cesty očisťování duše, neopustí mne ani ochrana, kterou spatřuji v Ježíši a silách mu oddaných.

A otvírání dveří mi dnes připadá skutečně jako projev špatných sil, a to na základě přitahování stejnorodého, které však bylo dopuštěno pro mé upozornění či výstrahu, že nehledím na lásku, ale na sebelásku.

Bc. Daniel Novotný

UZAVŘENÉ ODDĚLENÍ

Martin seděl na židličce v hlavní chodbě a byl už jako na trní. Knížky už měl všechny dočtené, stanice rádia, které se tu daly chytit, opakovaly neustále dokola stejné nebo podobné písničky jako celý poslední měsíc, televize byla puštěná, jen, když s tím souhlasily sestry a spolupacienti, se kterými se dalo povídat, byli nyní na pracovní terapii.

Každou chvíli měl přijet táta a vzít ho odtud domů. Sice bylo Martinovi už 23, ale z uzavřeného oddělení nemohl sám vycházet, a to ani v případě, že to bylo propuštění do domácího doléčení.

„Zřejmě si přeruším studium ze zdravotních důvodů,“ blesklo mu hlavou. Před měsícem a půl měl ataku akutní psychózy a tady na uzavřeném oddělení se z toho pomalu dával dohromady.

Zvonek u dveří. Snad to není návštěva pro někoho jiného... ale ne, už zdálky Martin poznal tátovu postavu. Usmál se a rozběhl se ke vchodu do kliniky.

Realita domova, ač přátelská, byla pro Martinovy smysly, převyklé více než měsíc stále stejným chodbám a pokojům, dosti vysilující, takže šel brzo spát. „Prý se mám zapojit více do reálného života, říkála doktorka“, přemýšlel těsně před spaním „ale reálnej život nebo nereálnej život - k čemu to všechno je? Život...“

Ve snu se Martinovi zjevil anděl v bílém plášti, jako nosili lékaři a sestry na oddělení. Anděl se krátce usmál a začal mluvit.

„Ptal ses, proč to všechno. Na to ti můžu jednoduše odpovědět: jsi na uzavřeném oddělení.“

„Byl jsem, do dneška,“ odporoval Martin, „dneska mě propustili a jsem konečně po měsíci a půl doma.“

„Ale ty mi nerozumíš,“ opravil ho anděl, „propustili tě z psychiatrické kliniky fakultní nemocnice města, ve kterém žiješ, ale celá fakultní nemocnice, město i tvůj domov jsou součástí uzavřeného psychiatrického oddělení zvaného planeta Země.“

„Uzavřeného...“ hloubal Martin, „tak proto, když hledáme ve vesmíru kolem sebe život na jiných planetách, kde nic tu nic, jsme omezeni rychlostí světla...“

„Přesně tak,“ usmál se anděl.

„Ale copak jsme nemocní? Psychicky? Všichni?“ zděsil se Martin.

„Normální existence duševně normální bytosti je absolutně svobodná tvorba absolutně čehokoli, ihned, myšlenkou,“ konstatoval anděl, „můžeš si to hrubě představit jako džina plnícího přání, ale bez toho džina.“

„Ale co...“ nechápal Martin.

„Protože je tvorba absolutně svobodná, nemůžeme zabránit tomu, že v mizivém procentech případů může dojít k negativním anomáliím, takovým zásekům. Třeba přání dvou věcí, které se vzájemně vylučují. Stvoření pasti, ze které nemůže bytost ven. Zaskokování se ulpěním a fixací na nějakou představu... vyloučením anomálií bychom omezili svobodu a tím bychom vyhlili vaničku i s dítětem. Takoví lidé potom jdou...“

„...sem na Zemi.“ doplnil Martin. „Vlastně každý člověk, kterého znám, je nějak šiblej. Někteří to umí lépe skrývat, nebo jejich obsese vypadá jako něco užitečného. Jenže co traumata, která vzniknou zde na Zemi?“

„Některé aspekty choroby bývají potlačené a je třeba nějaké terapie šokem, aby se vyvalily na povrch. Máme na to doslova celou věčnost. Již si určitě zaslechl o reinkarnaci...“

„Takže... když někdo zemře, neznamená to, že je propuštěnej?“ chtěl vědět Martin.

„Někdy ano, někdy ne. Někdy je smrt řešením toho, že se pacient zacyklil na nějakém nevyhovujícím stavu, drží se ho zuby nehty a nedá se jinak pohnout dál. Nebo začne potřebovat jiný druh terapie, na což je potřeba jiné tělo, například opačného pohlaví, než jeho tělo současné. Zkrátka - někteří, kteří zemřou, jsou propuštěni, jiní ne a vy to z uzavřeného oddělení nejste schopni zjistit. Mimo-chodem, sebevražda je porušením nemocničního řádu, pacient se snažil uniknout z uzavřeného oddělení a bude mít v příštím životě více dozoru a intenzivnější terapii.“

„A co když zemřu, budu propuštěn a moji blízcí zůstanou ještě tady?“ byl zvědavý Martin.

„Můžeš na návštěvu. Víš, sny plní mnoho funkcí. Některé sny jsou vizita, například tento, jiné jsou návštěva nebo krátká propustka do světa mimo nemocnici.“

„Vizita... a chodí sem i velká vizita?“ snažil se zavtipkovat Martin.

„Občas nějaký lékař přijde na velkou vizitu. Doporučí vhodnou terapii dlouhodobého rázu a většinou se o něm dozví celá planeta.“

„A že se já nic nedozvěděl...“ odporoval Martin.

„Ale ano, určitě ti něco říkají jména jako Buddha, Ježíš, Mojžíš...“

„Takhle jsem o tom nepřemýšlel,“ řekl si pro sebe Martin. Anděl začal pomalu mizet.

„Měj se, Martine. Dnešní vizita končí, zítřejší noc se pravděpodobně budeš procházet po končinách, které jsi měl rád, než jsi onemocněl. A bude tam pár spřízněných duší.“

Martin poděkoval andělovi a zanedlouho se rozplynul celý sen.

Když se Martin posléze probral ve své posteli, rozhodl se, že si sen zapíše. Pokud to nebyl jenom sen, tak ho někdy v daleké budoucnosti snad čeká ještě jedno propuštění.

NÁZORY UNIVERZITNÍHO UČITELE ONDŘEJE HAUSENBLASE

*Citace z interview s Ondřejem Hausenblasem, které vyšlo
20. dubna 2012 v článku*

*„My děti neučíme, jen nesmyslně testujeme, míní univerzitní
pedagog“*

Srovnávací testy jsou škodlivé

Které testy máte na mysli?

U nás skoro všechny. Zejména ty státní, které jsou vynucené.

Například srovnávací testy žáků 5. a 9. tříd?

Ty jsou nejen hloupé, ty jsou přímo škodlivé. Netestují vzdělanost, ale mechanické školní vědomosti nebo nacvičenost v luštění testů.

Že jedno dítě toho umí víc, protože správně odpovědělo na víc otázek?

Čeho umí víc? Těch blbinek? Nepodstatných, našprtaných věcí? Vždyť ani vzdělanci se dnes neshodují, co je vzdělanost. Zda je to vysoká našprtanost, řekněme pilnost, což bylo v době, kdy byl svět jednoduchý, opodstatněné. Chováme se stále jako primitivní národ(!!!), který si jen potřebuje roztrdit děti na úředníky, vojáky – a sluhy. To tu ale bylo v 18. století, ale dál to nemůže obstát. Vždyť, co dostalo svět do 2. světové války a holocaustu? Bylo to nezvládnutí myšlenek, které lidé nedokázali prokouknout a podlehli demagogii!!!

J.A.Komenský:

JAK NEJLÉPE ZKAZÍTE SVÉ DÍTĚ !

1. Dejte dítěti všechno, pro co pláče a cokoli bude chtít
2. Vypravuj svým přátelům před ním, kterak je vaše dítě chytré
3. Dovolte mu, aby slyšelo vaše manželské hádky a spory
4. Ukažte mu, že peníze jsou hlavním cílem vašeho života
5. Potrestej je vždy jen tehdy, když způsobí něco nepříjemného vám
6. Odpusťte mu, když způsobí zlo jiným
7. Dovolte mu, aby chodilo, kam chce
8. Zastávejte se ho před jeho učitelem
9. Nestarejte se o to, s kým se přátelí a s kým chodí
10. Mluvte před ním o svých známých a ukažte mu, jak málo si jich vážíte

Jana Vojtusová

HRA S ĎÁBLEM

*Za stolem v tajemné chodbě,
ticho je jako v hrobě,
sedí tam ďábel s jinochem.*

*Ne, tohle není žádný sen,
jen přirovnat chci lidský klam,
jenž přestal hledět k výšinám.*

*Ti dva v šachy hrají tiše,
duše chlapce ztěží dýše.
Ptáš se proč hrají,
o co tu jde?*

*Ne o peníze, o více se přou.
Satan chce duši mladistvou.
Jak had se vplížil do jeho těla
a zítra – bude jeho duše celá.*

*Červ hlodá neklidné svědomí,
snad se to nikdo nedoví.*

*Poprvé špatně zvolil tah,
však cesta zpátky nevede,
ted' ďábel výhru svoji táh
a co s ní provede?*

*Dnes poprvé si s ďáblem zahrál
a špatně u něj pochodil,
kdo by se toho večera nadál,
že z chlapce zbude pouhý stín.*

*Kam poděl se ten krásný hoch,
proč ztemněly mu tváře,
včera kvetl jak v slunci hloh
a z očí mu šla záře.*

*Včera měl ještě čistou duši
a klidné bylo svědomí,*

*žil jak se na člověka sluší,
než satan mu vzal soukromí.*

*Nenechej satana vejítí dále,
zprv nesměle tiše zaklepá,
pak bere si šat krále
a ničeho se neleká.*

*A co tě čeká když poslechneš?
Jen výčitky a slzí bol,
pak jedině když poklekneš,
můžeš se vyvléct z sítí kol..
Však není chlapec přece sám,
nad ním tu anděl v zadumání stojí
o duši zbloudilou se velmi bojí
a výstrahou je konec psán.*

*Poslechl chlapec,
jeden tah –
a než se jitro rozední,
ten tah, který byl poslední
vítězstvím pravdy byl.*

*Padla lež,
chlapec zvítězil..*

*Za stolem v tajemné chodbě
už není jako v hrobě,
satan kvílí zde sám,
ví, že dnes nevyhrál
ten drahý poklad, co si přál.*

*(Psáno pod vlivem obrazu – uprostřed dívka, z jedné strany anděl
a z druhé strany ďábel..)*

Bc. Daniel Novotný

CHRÁM SPADLÝ Z NEBE

Na jedné prostředně velké planetě v širém vesmíru se v jednom oceánu plavila loď. Na ní byl král se svou královnou. Král a královna se cítili ztracení, protože všichni námořníci včetně kapitána zemřeli na podivnou nákazu, proti níž byli pouze oni dva zázrakem imunní. Skomírali však hladu a žízní a jelikož neuměli navigovat loď, neuměli se taktéž dostat domů do svého královského paláce.

Již se vzdávali veškeré naděje, když tu uslyšeli zvláštní zvuk, který neuměli přirovnat k čemukoli co kdy slyšeli. Uviděli, že z nebe klesá podivný vřetenovitý objekt, který klesání zastavil těsně nad jejich lodí. V objektu se otevřela dvířka a vystoupily dvě postavy. „Je tu dýchatelno, má drahá, vždyť jsou tu lidé,“ prohlásila jedna postava a sundala si helmu. To samé učinila i druhá a král s královnou uviděli muže a ženu, pouze neznatelně se lišící od obyvatel planety.

„Vítáme vás na naší planetě,“ prohlásil král. „Děkuji,“ řekl muž z hvězd, „putujeme vesmírem již dlouho a cítíme se ztracení, protože všichni členové naší posádky zemřeli na podivnou nákazu, pouze my dva jsme byli zázrakem imunní. Jsme král a královna jedné z planet daleko odtud. Bohužel neumíme navigovat naši kosmickou loď natolik dobře abychom se dostali domů.“

„To je ale náhoda!“ řekl král plavící se na lodi a vyprávěl vesmírným letcům svůj příběh: „Měli bychom jim pomoci“, obrátila se na hvězdného krále hvězdná královna, „jejich problém je stejný jako náš, na nižší úrovni. Pokud jim pomůžeme, díky synchronicitě se může zároveň vyřešit i problém na úrovni naší.“ Bytosti z hvězd vzali krále s královnou do svého korábu letěli k jejich domovu.

Tam následovala sláva a bohaté pohoštění - národu se vrátili dlouho pohřešovaní vládci. Když se hvězdný královský pár loučil se svými přáteli, král který se plavil v lodi řekl: „Támhleť hvězdě říkáme hvězda Naděje, zkuste tam letět a uvidíte.“

Hvězdný král s královnou, když osaměli v prázdnotě vesmíru, nastavili kurs na hvězdu Naděje. „Kolik takových planet už jsme navštívili - a stále nic“, bručel král.

Na jediné obyvatelné planetě hvězdy Naděje narazili na hustou džungli. Posléze objevili primitivní chýše - známku lidského obydlí. „Kdyby ten král nemluvil o té hvězdě jako o Naději, už bychom le-těli pryč. Takhle to ještě prozkoumáme, protože to nemůže být ná-hoda“, poznamenala královna. Schovali hvězdolet do džungle a šli k chýším.

Z jedné chýše vylezl šaman: „Dobrý den, vaše veličenstva. Zním váš problém - potřebujete se naučit moji metodu Přímého Přemístění“. „Přímého Přemístění?“ „Ano, okamžitě se přemístít do libovolného bodu v prostoru.“

Následující týden trávil královský pár meditací a kontemplací, ve snaze obsáhnout šamanovu metodu. Nakonec ji zvládli a dokázali se teleportací přemístit přímo domů - na svou rodnou planetu. To učinili a z vděku nechali šamanovi svou vesmírnou loď.

„No toto,“ smál se šaman. „Ptal jsem se Nejvyššího ducha, jestli budu mít někdy chrám. Odpověď byla, že mi spadne z nebe - vždycky jsem si myslel, že je to nesmysl, ale ono ne...“

Foto na titulní straně: Z. Červená

Foto Výšivka-květiny: J. Plotěná

Foto Růže: Z. Červená

Obrázek k článku Strach: MabelsStrangePredicament-1

PROGRAM NA MĚSÍC ČERVEN 2012

Shromáždění se konají na ul. Staňkova 18a, Brno, budova OSC a.s.,

3. patro. Doprava: tramvaj číslo 1 a 6 - zastávka Hrnčířská

Středy 17 – 19 hod.:

6.6.: OTVÍRÁNÍ STUDÁNKY U ANNY PAMMROVÉ

13.6.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **SLUNEČNICE - ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ,**

MEDITACE A ZPÍVÁNÍ MANTER

20.6.: RNDr. Milan Lustig: **O ZATMĚNÍ SLUNCE A MĚSICE**

Pátky 17 – 19 hod.:

1.6.: prof. Miroslava Paulíčková: **UDRŽOVÁNÍ VNITŘNÍ ROVNOVÁHY**

8.6.: Doc. Otto Hauck: **DUCHOVNÍ CESTA ČLOVĚKA – STEZKA ČÍSEL**

15.6.: RNDr. Milada Škárová: **JSME (UMÍME) BÝT OPRAVDU SVOBODNI?**

22.6.: **PEGÁSEK – autorský večer**

29.6.: **KVĚTINOVÁ SLAVNOST BRNĚNSKÉ OBCE UNITÁŘŮ (věnovaná
90. výročí založení SPOLEČNOSTI SVOBODNÉHO BRATRSTVÍ)**

Přineste si květinu do společné vázy.

Čtvrtek 18,30 hod.:

21.6.: **PLURALITA OBYDLENÝCH PLANET** (přednes česky)

Setkání skupiny **ALLAN KARDEC**

Děkujeme všem dárcům za finanční příspěvky na našich akcích.

Obec unitářů v Brně vydává měsíčník „Poutník“ obsahující původní články členů a přátel Unitárie, články z historie unitářství, poezii, aktuality i zábavu.

E-mailová adresa: unitaria.brno@seznam.cz. Viz též www.unitaria.cz .

Pokud si přejete tento program nebo časopis „Poutník“ dostávat e-mailem, sdělte vaši e-mailovou adresu v kanceláři Obce unitářů v Brně.

Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Bc. Daniel Novotný,
Ing. Marie Vohlídalová, Ing. Ivan Sommer